

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo łóždu ƙobotu w Ssmolerjez knihičijiščezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacž.

3. njedžela adventa.

Mat. 11, 2—6.

Sswjatosok advent ƙwječimj. Advent je wšichhod. Ahrystuš i nowa ƙwój pšichhod džerži. Jeho witaja nasche adventske ƙhěrluše. I mu ƙo wotewrjeja nasche domy. Jeho woczakujaja nasche wutroby. Sańdžena njedžela bė ja naš pšedatka wo jeho pošlednim adventce. My widžachmy nascheho Sbožnika sažo pšichincž jako budnika. Wón pšichincž w ƙrańnosći a mozy. Ludy ƙu pšiched nim šhromadžene. Dusche cizakaja na ƙwoje ƙudženje. Tu wulku Bójku ƙwjatosok wernosć wo pošlednim ƙudže woczki naš stajnje druba adventska njedžela. Do pšichwoda hladachmy. Na wěczny ƙud spominachmy. S ƙhutymy ƙłowami ƙo napominachmy. Naschej woczki pošbježachmy. W tej ƙwjatej wěre ƙo mjes ƙobu wobƙrucichmy: Je uš ƙudže pšichincž, ƙudžicž žiwych a mormych. My mamy stwicz pšiched jeho ƙud. Njemolmy ƙo! Šchtož cžłowjek ƙuje, to ƙudže tež žnjecž. Hnědny ƙu ƙšesćizienjo i bojo- sežu a se stróželemi na tón wulki ƙnješowy džěń cžakali. W naschim cžakju je hinał. Łóžka myšł a baid a nje- wěra je wulka. Džěl nascheho luda je wěru na pošledni advent Ahrysta šhubit. Dha je nam tón ƙnješ pokasał, ƙak móže wón ƙwój mózny ƙud džeržecž hižom tu. Rumänske ƙlowne město je w naschej ruzy, tute horde město, w kotrymž cži šchězumarjo pšchecziwo nam bydlachu, cži nahrabni lichownizy, ƙořiz chyzchu i njeprawny ƙubłom ƙo wobohacizč. Bóh je ƙudžik. Do Bukaresta ƙu naschi dobywarjo šaczahnyli. Boidra sta tyžoz jatych mamy w naschej mozy. Wulki džěl žnjow i tamneho plódnego

ƙraja, i tuteje ƙomory žita, je wot naš dobyty. Nasche ježiwjenje je položene. Hłód dyrbjachmy wumrjecž. Tak chyzchu a wěšchczachu naschi njepšcheczeljo, a nětk šaczahny hlód a wulka drohota wšchudže do jich ludow a ƙrajow. Rumänski ƙral pak a jeho žyła njeprawa wyschnosć cžěka. Jedny tych najhórschich njekhmanikow je w šadwelowanju ƙebi žiwjenje w'ak. Šchtož woczki ma widžecž, tón pošnaj: To je ƙud Boži! Wón njebudže jeno junu ƙudžicž i mozy, ale ƙudži hižom nětk.

Wojmy ƙo jeho! Džeržimj ƙo i njemu! Wostańmy pšichi nim! Šsmj jeho šabyl i šapřeli, wrócimj ƙo i njemu, ƙaž dołho je cžak! Sbožny tón, ƙiž wot teho ƙnješa ƙo wješć a wozicž da! Sbožny tón, ƙiž na nim ženje ƙo njepohórschi! Pšichindu-li pak cži tola cžakju — a wone móžeja wošebje nětk we wójnskich bėdach tak lohko pšichincž —, hđež wšcho wješle ƙo cži šhubi a wěra cži ƙhabla, potom njewořtoń ƙam, ale pytaj teho ƙnješa a njepušćež jeho. Wón ƙudže w tebi ƙlabym mózny. Wocuzenje a pošhlnjenje, ƙiž džěnknišchi tekst nam šćiczi, my šćoro ženje tak nušnje trjebali njepšmny, ƙaž runje nětk. Šmimj jo do wutroby! Wotom ƙudže ƙo někotra cžěmna ƙomorka roššwělicž a někotra šawutlena duscha sažo i mozy pšichincž.

S pohórschenjow a dwelowanjow na šćatu wjekeleje wěry!

1. Cžakju dwelowanjow pšichindu na ƙlabu cžłowšću wutrobu. Haj, tež ƙolne šćolny ƙhablaju. Jan pošća pošćow i Jesušej i prashenjom: Šm ty tón, ƙiž pšichincž ma abo dyrbinj na drugeho cžakacž? Jan ƙhabla

w swojej wěrje. Wón bě najwjetšchi w starym flubje. Wón je stal kaž njepowalna stala w schumjazym morju. Wón bě mjes swojim ludom, sčtož bylny dub je w lěku. Horlach w hałosach njech wicher howri, wón steji twjerdže. Wón je tón jandžel Boži, kiž Sbožnikaj pucž pschihotuje, wulki, móžny profeta, kiž swój lud k potucze a k wěrje do Khrystuša wjedže. A tutón Jan steji w dwělowanjach? Tón, kiž je wo Sbožniku psched tykajami kwědčil: Hlaj, to je Bože jehnjo, kotrej swěta hrěchi nješe, tón so tu prascha: Esy ty tón, kiž pschincz ma, abo njejsy ty tón wot Boha nam pobjlany Měšťaš? Kak je to móžno? Kak je tutón wohnity swědk Khrysta, tutón muž, wjetšchi hacž Eliáš a wschitzy profetojo, do pohórčenja sapadnyčž mohł? Hdny tajke stolpy khablaja, sčto budže s nami! Wschelake so pschicžiny.

Jan je w jastwie. Tam pschi skalach bólného morja sběha so Herodachomy hrod Macharus. Tam w hlubokim jastwie leži Jan jatny. Dželeny je wón wot swojeho luda, swojeho džela, swojich wuczobnikow, s najmjenšcha s jich wschědneho wobkřoda, dželeny wot tych wěrjaznych, haj dželeny wošebje wot swojeho trala a Anjesa. Čižschina, kamotnosčž kolowokoło njeho. Jeno skaly a móřske žolny klyšča jeho prasčenja. Tajke hodžiny so husto strasčne. Tež Jesušeji bliži so w puščinje sly spytowar. Thomasch sapadnje do dwělowanjow, jato běsche so wot swojich bratrow dželik. Njedžel so s towarstwa tych wěrjaznych! Halosa wot sčtoma wotrochnjena wustnje. Wěra bylni so na wěrje. Duž džerž so swěru k Božemu domu. Něčž se wschěmi swjatymi w twojej bibliji! —

Jan čezžo čezpi. Džela je mjela, a wón dyrbi wotpoczowacž. Lud trjeba kwědčenja a jeho rt dyrbi mjelčezčž.

D tajke hodžiny čezpjenja so spytowanjom polne. Hdny ty swój khlěb se klyami jěsch a plakajo w njesparnych nožach na swojim loru kědžisch, hdny so kaž Sef wot swojich bratrow pscheradženy abo kaž Daniel mjes torhaze lony čižnieny, hdny kaž Dawit wo swojeho křya placzisch, abo ka: Gistia kmjercž křory ležisch, hdny wscho sbože čzi sańdže a wscho swětlo čzi hasča, o potom wachuj a modl so dwójzy nutnje, so do spytowanjom njesavadnisch, ale s Abrahamowej wěru čzim twjerdšcho swojeho Boha sapšchimnisch. W zyrkwi křerlusche spěwacž a w towarstwje wěrjaznych swój wěru wustawacž, je lohke, ale w bėdach teho swěta niz khablacž, je čezsčhe. —

Njewinojty Jan čezpi. Sčto je wón sčeho čzinił? Wěrnosčž je rěčal. Potutu je swójemu kralej, temu mandželstwo-lamarjej wředowal. To je jeho kłosčž a pschěstupjenje. Těhodla čezpi. D Boh pomhaj nam pschěs čezke pruhowanja, hdny tež my nosčheje wěry dla tamani a nasčheho kwědčenja dla pschěsčěhani kmny. A tola ma Janowe pohórčenja hičžže druhu pschicžinu. Jako wón w jastwie wo skutkach Khrystušowych klychi, počnje wón khablacž. Wón je kabi teho Anjesa pschichod zyle hinał myklič. Wón je jeho widžal s tej wějernerj křpacžu w ruzny, so by pluny dželik wot sornow. Wón je jo wital jako křdnika a móžneho dobněčerja, kiž swoje křasne kralestwo na semi satoži a nětk klychi wón, kaž Jesuš tych hrěšnikow pyta a hnadu předuje a kam swojej křowinej kmjercži napschecžimo dže. Dha prascha so wón: Je to tón, kiž pschincz ma? Tak tež so my husto do Božich pucžow namakacž njemóžemy. Potom počnje

lohke wscho so nam sšubjowacž, sčtož bě nam wěste a swjate. Bože potajnistwa wobdawaju naš wschudže, wošebje tež nětk w bėdach a styskach, w njeprawdže a kłosčzi wójnskeho čzaša. Hdže je rada a pomoz ja nasčhe kłabe, tyschene wutroby?

2. K Jesušeji sčele Jan. Wot Jesuša kameho proby wón wotmolwjenje a s tym pomoz a pschicženje Esam wón w swojej duchownej nusy nočže wostacž. Esam kabi pomhacž njemóže. K Jesušeji wón sčele. Taj pobjlaj dyrbitaj tolmaczerjej wo Janowej duchownej nusy bječ. Tak čzi tež ty, kaž Jan tu pod křizom čzini. Dži abo sčel swójich pobjlom k Jesušeji! To je w čžemnych čzajach jenički pucž k swětku. Njekhowaj swoje dwělowanja pschi kabi. Njesamk swoje starosčže a bolosčže, swoje tysčenja a rudčenja do swojeje wutroby. Wjele bratram so wone tak čezke byle, so so pod nimi podleželi a kamo žimjenje w sadwělowanju wot so čzikli, drusy so so sapadnyli do dospołneje njewěry a Boha saprěčža. Dži we wsčěch swojich nusach k Jesušeji. Spowjedaj so jemu. Wuforž jemu swoje nusy. Staj swoje doměrienje na njeho! Njekł jemu swój wól přjodł.

To psch kabi do wutroby
Ty sčudne stablesčto:
Hdny pschicžisch do sčudoby,
Dha wschak s tym trosčtuj so.
Ach budž ty jeno měrnny,
Tón Anjes čzi blisko je.
Wón pomoznik je swěrnny,
Čže s hnadu tr sčtuje.

Sčel swójich pobjlom k Jesušeji. Dweju sčel. Tón jedyn čže do biblije pokasuje, čzi jo wustawuje, tón tamny w modlitwje wo njebjeske wrota křapa a s křaja wěčného swěta a mēra čzi pschicženje pschicžisch. Njewotwobrocž so wot teho Anjesa, hdny so w strasčne pohórčenja, ale pytaj jeho čzim swěrnny čho!

Ty samosčže njebudžisch bjes trosčta wostacž. Njeje Jesuš Janaj tež hnadm wupomhacž? Sa teho Anjesa bē Janowe prasčenja jara sčudne. Na tón lud njebē žaneho spuščenja, pola tych wuczobnikow husto žaneho sčosmjenja, a nětk steji tž tón wulki přjeduběžer Jan nasdala w dwělowanjach. D sčto je ta lubosčž Jesušowa tola wscho snjescž a pschecičpicž mēla! Ale Jesuš Janaj hnadm pomha a s křaskej miłosčžu! Žane wōtre kłowo njewuńdže s jeho rta. Sbožny je, kiž so na mni nje-pobórichuje. Tak je tón miłny Sbožnik pschězo najradšcho křostal. Wufamny tu wot teho Anjesa! Kak lohke my křdžimny a tamany, s wōtřom kłowom nowe rany sšijemy, hdžez dyrbjachmy rany hojicž. Někdy so na sčezepowzach polili a na wartowne kłwki spinali tych, křisž. niewustawachu wěru zyrkwe. Jeno lubosčž wutroby pschewinje, niz kłosčž a hida. Na swoje skutki tón Sbožnik Jana pokaze. Wotewt, mój wuczobniko, woczi! Sčto widžisch ty? Njekł moje skutki sšawne kwědčenje sa mnje? Sa njejsym pschicžisch jeno bójkte wuczby, swjate wěrnosčže. Njejsym so ja w mojih skutkach wopokasal jako tón, kiž pschincz ma? Čžehdla dwěluješ ty? Njeplacž to wulke, křasne, majestātiske wotmolwjenje Jesušowe tež nam? Čzi kłepi widža, křromi křodža, hluchi klyšča, wustadni budža wuczisčženi. Lubosčž jich pyta, do wustawow jich hromadži, s lēkarškej pomozu jich hoji, sa jich křore čžela a jich nješmjertne duche so stara. „Wormi

stawaju.“ Tež smjerczi su strožele wšate, dotelž wěm, so je Khrystuš stanul a žiwjenje a njesachodnosć na šwětlo pschinyešt. „Khudym so ewangelijon předuje.“ Wón je něhdy khudnych a sazpjennych sastupowar a pscheczel byl; njeje nětk hišće jeho ewangelij khudnych bohatstwo? Hdyž mješ nami pať te wulke džiwy Jesušowe na czělach khornych a mornych tak widomnie kaž něhdy so wjazny nje- stanu, na nješmjertnych człowškich duschach stanu so te džiwy Bože tola hišće nětk. Ja běch šlepny, tak wušna- waju wjele, a ja khodzach w czěmnošći, ale to šlowo teho Knjesa je mi woczy wotewriło, so nětk wěm, sčto wón žada. Ja khablach kaž khromy, běch lěni k wšchemu dobremu, ale tón Knjes je mi pomhał a mje pokylnil se šwojej mozu. Ja běch kaž hluchi dolhe lěta sa hlóš Boži, ale tón Knjes je mi wucho wotewril a wutrobu šapšchimnyl, so i wiewelom džaknje na jeho šlowo po- š'ucham. Moja duscha bě morma w šwojim Boha ša- bnczu a w šwětnej lubošći, ale tón šeršcha žiwjenja je ju k nowemu šbóžnemu žiwjenju šbudžil. Sčtož je tak Božu móž a hnadu na šebi šhonil, temu je se wšcheho pohórščenja wupomhane. Tón wě, do toho wěri a sčto na šwojim Bošu ma. Tón je šwój dom na štalu twaril a žadny šliwł tyšchnošćow a pohórščenjow jón nje- potorha.

Tež Jan so k wěštej wěrje wróćzi. Taj pošlaj jemu Khrysta šmēr waze wotmolwenje pschinyeštaj. Nětk wón wón wě: Bože kralestwo so twari. Tón Knjes dobywa. Šswjata czichošć, nowa wěra, šylne podacze do Božeje wole jemu do wutroby šacžehnje. Čžěmne jastwo so roš- šwětli. Wšchě dwělomanja su pschewinjene. Jan je k smjerczi hotony. Jeho pošlednja hodžina so bliži. Šerodaschony krawany wotrocžł sastuoi. Jan pošhili hlówu pod miecz a wobtruczi s martrownej smjercu, sčtož je wěril a wušnawał. Psched khwilu w jastwie luta czěmnošć, pohórščenje, dwělomanje, nětk lute šwětlo, Boži mēr, šylna wěra, czicha, šbóžna smjercž! Šbóžny je tón, kiž so nje pohóršchuje, abo kaž Jan, s pohórščenja tola na štalu wježeteje wěry so wróćzi.

Ja wěm, do toho wěrju,
Ja wěm, sčto wobšteji.
S tim šebi wobštač šwěrju,
Hdyž wšcho dže na kručni.
Hdyž žyly šwět mi hrošny,
Hdyž wščitko khablacž chze,
Hdyž šteji smjercž na prosy:
Mi Jesuš w štanje.

D.

Sserbaj

abo

Sčtož šypajš, to mjelešš.

Powjedańčžo sa Šserbow

wot

dra. Ššula.

(Šotracžowanje.)

8. štam.

„Čžěstu a Šakšu wobhonil
A wjele, wjele našhonil.“
Šo pschišlowje.

Jan a Šurij běšchtaj pschewoškeho we wjelbje šameho wostaji-
tož a pschewoškeho wšwojich hošći přěti psches hašu, hdyž potom

do duschneje kžěze sastupichu a do přenjeho pošthoda džěchu
Tudny drje so ničžo wulotne a njetrebowšche drohe nje pošaso-
wasche, ale na wšchitkim běšche tola jara derje widžecž, so tam
šambžitošć knježi.

Šswacžina běšche wubjerna; wšchitny so žiwje rošrěczowachu
a wjele smějachu, we wšchelafich radoštnych šacžucžach šluwajo,
a šchleńčki wjele krocž šaklincžachu.

Ššchi škladnosćzi pať Šurij rjekny: „Wny drje so hišće do-
pomnicze, knjes Šipinski, so namaj w Šipinach prajesčecze: »Wój
štaj Ššlowjanaj kaž ja, a ja šym Ššlowjan kaž wój; a mješ
Ššlowjanami su šwjastki pschecželstwa. Tehodla štaj wój mi
dwóžny lubaj!« Wój tehdy wšchim šlowam njedorošymichmoj;
ale w pomjatku namaj to wšta, so šmój Ššlowjanaj, dokelž
šmój Ššerbaj, a so šmy my Ššlowjenjo s pschecželstwa, njech so
Ššerbjo abo Ššolazy abo hinať mjenujemy. Ššobžišcho pať šmój
dopóinaťoj, šakšu wážnu wěrnosć tehdy wuprajisčecze, a naju
wutroba nětko Ššlowjanow s nješšoncžnej lubošću wobpschimnje:
pschi čžimž pať nje pscheczelej žaneho druhého ludu nješšmoj. Wój
běchmoj wam tehdy »dwóžny lubaj« jako Ššlowjanaj, a namaj je
dženša dwóžny a tróžny lubo, so šmój w towarštwje šwojeho
ššlowjanškeho dobroczela.“

Na to knjes Šipinski šlowo wša a džesče: „Ja šym pošny
wježela, so su moje šlowa šlody nješle! Šaj, mješ nami
Ššlowjanami su šwjastki pschecželstwa, my Ššlowjenjo šmy bratšja
se štarodawnych čžabow! Mi ženje do myšlow pschisčto njeje,
nje pschecželstwo pschecžimo druhim narodam předomacž; ně, wšchitke
ludy dnyrbny tak wnyšoko wazicž, kaž šakšuzēja, se wšchitimi mamny
der e mēnicž. Ale pschi wšchitkim tym šhromadnym derjemēnjenju
pať mamny so štajnje na šwojich ššlowjanškich bratrow dopomnjecž
a nješmēmny ženje šabycž, so my Ššlowjenjo do jeneje wulfeje
šwójny ššlučhamy, so šmy jena krej. — Někotremuššuli so šda,
so my Ššlowjenjo mješ šobu wjazny pschecželjo nješšmy abo bncž
nješmēmny, dokelž šmy rošpróšcheni po wšchěch krajach; ale jeno
njerošomny człowjel móže na našču bratrowšlu lubošć šwaricž a
naš tehodla hanicž. Wny Ššlowjenjo we wšchelafich krajach mamny
wšchelake wnyšnosćze, jedny šakšu a drugi hinašču; a tehodla
někotryššuli mēni, so na pschiklad tón Ššerb abo Ššolak, kiž je
pscheczel Čžechow, šwojej krajnej wnyšnosćzi šwěrnny bncž njemóže.
Ale to su šmēchi a šlady! Ššladajtaj: Ššdy budžišche jedny wot
waju w Drježžanach wštal a drugi so do Ššarlina pošal a tam
budliť budžičhtaj wój so lubowacž pschestaťoj? Ně, wěšće niž!
Ššdy budžišche mēť šakšonsku wnyšnosć, drugi bramboršku; jedny
budžišche so wěšće k šakšonskemu knježěštwu džeržal a drugi
bramborštemu. To so tak šamo rošym! W šotrymž kraju
bydlič, k temu ššakšesč. Ale šotry rošomny człowjel by prajil,
so tón kiž w Šakškej pschewywa, šwojeho wuja w Bramborškej
nješmē lubowacž? A tak tež my Ššlowjenjo šwojich bratrow a
pschecželow lubujemy. Wny jich rěcže a wšchnja pošnamamy a
wutnjemy; my so wješelimy, hdyž je jedny se šwojeho kraja na
šhwilu wušchil a naš wopntacž pschisčol, runje kaž by so ššždy
drugi wježelil. hdy by na pschiklad jeho bratr abo wuj s Brambor-
škeje jeho w Šakškej wopntal. Dokelž pať štaj wój mojej ššlowjan-
škej pscheczelej, tehodla šum waju hižom psched lětami w Ššipinach
lubje pošwital. waju, kiž štaj psches ššerbšto-ššlowjanšku rěcž do
mojeho towarštwja pschisčal. Derje, so so nješštaj ššerbškeje rěcže
a ššerbškeho wšchnja hašbowal. Ale šabrinšmy nětko na
pschecželstwo a bratrowštwjo Ššlowjanow, šotrež druhim ludam
žaneje njeprawdy nječini a je po šakšuzbach wazil! Šššawa!“

Ššchleńčki šabrinšnychu, a wšchitny dorošnychu. Šo šhwilny
pať knjes Šipinski w rěcži pošrěcžešche: „Ludžo mje wššobneho
knjesa mjenuja. Ale sčto na tym leži, so šum so wot šemjan-
škej štaršcheju narodžil? Ja šym człowjel kaž ššždy drugi, a

njepšesbėhuju ƚo nad nifim. By-li pať prawe pšeczelstwo a bratrowstwo wščitkich wutroby ƚajako a pšewoľo, dha nihto njeby horďy byť na cziřobu semjanskich prjedownikow, a nihto ƚo njeby poteptowaneho a poniženeho cziř. Potom bychu ƚo ludžo towařšiciz mőhli, ƚa tym haćz bychu czař, měřtno, pomolanie, myřl, wutroba, nawjedženiki řhodžeńť jich hromadu wjedke. Rať rjany a řbožowny by tón czař ƚa wščitke narodny byť!“

ƚako knjeř Lipinski womjelny, jeho dźowka rjekny: „Luby nanto, tať mój mužil a ja teź myřlimoj. Ale nam wščitkim drje by ƚo řpodobato, hdy bychmy nětko řknycheli, kať řtaj nařchej pšeczelniweje pšefupzaj ř ƚwojemu řamőženju pšichřktoj.“

Wřes to řadanje pomabjeny wša řan řłowo a powjedawče: „S wařchimi dobroćiwje darjenymi pjenjelami wrőczichmoy řo do Drieźdžan a nakupichmoy řebi tam jehłow, jehliczkow, noži, widliczkow, řizow, řukzola a drubich maliczkow. S tym wšcitkim po wřach řhodžachmoy a pšedawachmoy ř rjany do- bytkom. Raťu nan, kotremuž to piřachmoy, namaj řwoje wjeřele w lićze wupraji, pšichřtaji pať: »Boťaj řo Boha a dzeržtaj jeho řasnje.« A mój řo řtajnje řwėru ƚa tym dzeržachmoy, a řenje niťoho řjebatoj njeřmoy. Po prėnim rořpředaczu řařo řajkich a temu podobnych wėzkow nakupichmoy, pšichřkowichmoy pať teź hiřcize drubich drubich drobnořtkow, řoź řanki, řwajniřy (banty), řchnorki, tunje rubiřka a tať dale; pšetoź řaju řamőženje nětko hiřom dale dořahasche. Teź tutón drubi řiőcz po wřach ř wulkej nadobisnu řrořpředawachmoy; Wőh tón řnjeř řaju řohnowařche. řa pať wam noćzu wřcho na drobne rořpowjedowacź; doicź budže, hdy ř řpomnju, řo řmój řyľu řakřu pšebėhatoj a wščitke řrajiki wokoľo njeje. řunje tať řmój řramborřku pšeczařoľoj; teź wařchich pólřkich řrajanow řmój wopytaľoj a ř pomozu řerřseje řecze ľohko pólřki nawuľtoj. S řramborřkeje řmój řo do řheřor- řseje podaľoj, hdy ř řmój wjele ř řzechami a drubimi řřłowja- nami wobřhadžoľoj. — Wjele řjany řwopomnjeńtkow drje řmój ř řny řrajanow řobu pšichnjektoj; ale pšede wšcitkim řo řaju wutroba pšecziwo jenemu řrařanej howni, roźženemu ř řeřhta. Tón je pšichřina teho, řo řmój nětko řipřčanřtaj pšefupzaj. řeho mjeno je řajiřław Dubřki.“ ...

řan bė pořlednje řłowa ľedy dorjekľ, jako řo wontach wo- řanza řbėhny: „Wohėń! Wohėń!“ a řwonny řrinfacź řapocžachu. řo řane mate řtrőzele njebėchu; pšetoź w czařu mařny je řtrach wjele wjetřchi haćz hewaľ, doľeľ řo wřchudže cziřobny ľudži cziřciza, a doľeľ je wřhitko ř tworami (Waren) pšepjelnjene:

Řařchi wjeřeli řwaczerjo řnydom je řłozow pořkocžichu. řnjeř Lipinski ř dźowku a pšichřodnym řynom domoj řhwatařche, řan a řurij pať po někotrnych hařach ř wohnjej beřeřhta.

W řenym wjeľbje řo poleřche, a řłomjenja řurowje řapachu. řřched wjeľbom pať młodej holzy, ruźyľamajo, řaľořeřchej: „Raťu nan, řaju wbohi nan tam nutřka we wohnju!“ řako řan a řurij to wuřřšesčetaj, řlecziřčetaj do wohnja, njeľedžbujo na řtrachotu, a wunjeřeřčetaj řa řwilku něťoho řa morweho. Ale najwjetřchi czař bė, řo řo wrőczichřtaj; pšetoź řeju drařta řo hiřom popalowařche. řola ľudžo, řořiř wokoľo řtejachu, to hiřcize poduřnychu.

Řařchej młodaj pšefupzaj teho njeřbožowneho řařo řhrabny- řčetaj a překi pšes hařki do řwojeho byďta njeřeřčetaj. řej holzy pať poľ morweje řa nimaj řhabľařchej, jako řej řruch wot wjeľba młody muž pod pažu pšimny a wjedžiřche. řdy ř pať řo pšefupzaj wobřladnyřčetaj, pnyřeřčetaj řnjeřa řeřořławřkeho. Tón bėřche maňđeľřku a nana haćz ře řheři pšewodžil, bė pať řo potom wrőczil a ř wohnjej řhwataľ.

(Přichřodnje dale.)

Wřhitko je hotowe.

řřched něhdy džeřacź ľetami w Amerizy nahladny řeologa wumrje, řotry ř na řwojim řmjerřnym řožu wuřna: „řenje řebi myřliť njebudžich, řo mőže řpominanje na řmjerř cřłowjeje tať wjele wjeřela a radořce pšichřotowacź, řať ja to nětkole řačuwam, hdy ř je mi řmjerř bliřka.“ Dale tőnle wjeľeřławjeny wuřeny řjekny: „Wřhitka moja řeologija dawa řo do teje řrőťkeje řady hromadu wřacź: řeřuř řřhrřtuř je do řwėta pšichřoľ, hřeřchnikow řbőžnych cziřiciz.“

řoblad do řrařnořce „řralowřkeho řwařa“ řmėdžiřche teź hiřcize pšed řwojeje řmjerřu řnaty řan řrndt řčinić, řiř je řnihi „wo wėrnym řche.ćziřanřtwe“ řpiřaľ. Wőn bėřche wo řłowje předomat: „Řořiř je řyľami wuřnywaju, budža ř wjeřeľořcu řnjecź.“ řőřny na to řo wőn na řhorokožo ľehny, ř řotrehoź njeřrbjeřche řařo řtanycź. řa czař řwojeho czerpjenja wőn řař do řłodkeho drėmka padže, ř řotrehoź njeabzy wotuczi, wumolawřchi: „řa řym jeho řrařnořcź widžaľ, jako řrařnořcź jenicźkeho narodženeho řyna wot Wőťza! ř to bėřche řrařnoicź, řiř řane wokoľo widžaľo, řane wucho řknyřaľo a do řaneho cřłowjeľa wutroby pšichřka njeje. řule řrařnořcź řym ja widžaľ! řjeczor wőn hiřcize řjekny: „Nėtko řym pšewinyľ!“ — řnydom na to da wőn řwojeho ducha wot řo.

F.

Řhėrluřche na řwjate dny pšchi řjawnej a domjazeje nutnořci.

Řa řodowny řocźny czař: řiřło 33. 57—74. 219. 334. 548. 625. 646—654. 829. 833. 838. 839. 845. ř temu 34. 46, 3. 94, 2. 121, 2. 3. 123, 2. 9. 10. 138, 2. 227, 5. 6. 247, 3. 4. 470, 5. 630, 24. 725, 1.

Řa řoři džen: řamodny řhėrluř 68. řėruwunawařřki řhėrluř 7, 2—4. řłowny řhėrluř 61, 1—7. řeřř řuľ. 2, 1—14. řo řamjenju předomanja 61, 8. ř dospėwanju 61, 13—15. — řopoldnju 651. 654.

Řa 2. řwjedžen řodow: řamodny řhėrluř 650, 1—3. řėra 831, 5. 6. řłowny řhėrluř 652. 1—4. řeřř řuľ. 2, 15—20. řo řamjenju 652, 10. ř dospėwanju 67.

Řa 3. řwjedžen řodow: 71. 59. 319.

Řa njedzeli po řodžoch: řamodny řhėrluř 753. řėra 319, 3. řłowny řhėrluř 34. řeřř řan. 1, 1—5. řo řamjenju 35, 1. ř dospėwanju 334. 335. 814.

Řa nowe ľeto: řamodny řhėrluř 602. řėra 12, 1—3. řłowny řhėrluř 710, 1—4. řeřř řuľ. 2, 21. řo řamjenju 28, 1 abo 612, 7. 835, 6. ř dospėwanju 609 (po řłoku 190) abo 723.

Řa řřoch řralow: řamodny řhėrluř 532. řėra 121, 14—16. řłowny řhėrluř 461, 1—6. řeřř řat. 2, 1—12. řo řamjenju 771, 2. ř dospėwanju 770.

Řa 1. njedzeli po řřoch řralach: řamodny řhėrluř 439, 1—4. řėra 825. řłowny řhėrluř 288. 213 abo 592. 657. řeřř řuľ. 2, 41—52. řo řamjenju 245, 9 abo 470, 5. ř dospėwanju 277 abo 847.

„řombaj řob“ njeje jenoz wola řnjeřow duchownych, ale je teź we wřchėch pšedawarňjach „řerb. řłowin“ na wřach a w řudnyřinje dořtać. řa řčtwőrcź ľeta pľaczi wőn 40 řj., jenotliwe cziřłta řo řa 4 řj. pšedawaju.

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedleř.

Čiřeř a nakladnik: M. Smoleř.